

HARALD WÄGNER

LÖGN OCH
FÖRBANNAD
DIKT

HARALD WÄGNER

**LÖGN OCH
FÖRBANNAD
DIKT**

Harald Wägner

Lögn och förbannad dikt

SAGA Egmont

Lögn och förbannad dikt

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1913, 2019 Harald Wägner och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726182743

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Den sista striden

I.

Utrikesministern satt på sitt ämbetsrum och betraktade fundersam en världskarta som hängde framför honom på väggen. Man räknade den 2 mars 2048, en dag av utomordentlig vikt i Europas och världens historia. Hans excellens utrikesministern hade nyss haft besök av japanska sändebudet, som i egenskap av ombud för Asiens förenta stater framlämnat en diplomatisk not av yttersta vikt och långt gående politiska konsekvenser. I noten fordrades fullständig handels- och näringsfrihet inom republiken Sverge för alla medborgare i kejsardömet Japan och republiken Kina, rätt för alla sådana att oinskränkt förvärva fastighet inom landets gränser, att anlägga skolor och missionsstationer, såväl buddistiska som shintoistiska, var de behagade, rätt för anhängare av dessa religioner till alla statsämbeten – utom det kristna prästämbetet – och slutligen obligatorisk undervisning vid högre läroverk i kinesiska och japanska språken.

Om också hans excellens utrikesministern icke blev alldeles överraskad över att Asiens förenta stater i denna not formulerat sina fordringar, vilka tidigare diskuterats mellan regeringarna – liksom mellan Asiens förenta stater och alla europeiska regeringar – hade han, som man torde finna, alla skäl att denna dag, måndagen den 2 mars 2048, känna sig ganska fundersam. Under den japanska diplomatens slipade och artiga sätt hade han tyckt sig märka en lurande misstänksamhet, och han fruktade varje

ögonblick att japanen skulle föra på tal de hemliga rustningar som regeringen satt i gång för att efter femtio års paus ånyo upprätta en armé – det var nämligen nu precis femtio år sedan alla makter på den internationella kongressen i Haag beslöto att avrusta och nedlägga sina vapen. Det var under dessa femtio år som den österländska kulturen börjat breda ut sig över Europa – österns miljoner fingo ej längre plats i sina fädernesland och Amerika stängde oblidkeligt sina portar för invasionen. Hans excellens utrikesministern såg tankfull på den gräns som fordom utmärkte europeisk besittning. Nu ägde japanerna icke allenast Sibirien, utan en god del av det forna Sydryssland. Sibiriens förlust var svår för ryssarna – de hade nu ingenstädes att göra av sina ständigt växande skaror av förbrytare, utan hade måst tillgripa dödsstraff för alla brott, utom förskingring av allmänna medel. Under dessa femtio år hade också asiaterna börjat inkräkta de europeiska ländernas affärsliv och förstöra arbetsmarknaden för deras arbetare. Det var reaktionen mot detta, mot allt vad österland hette, som framkallat den omtalade diplomatiska noten, vari asiaterna fordrade oinskränkt frihet för sig. Man förstår att deras maktställning var högst betydande, då de vågade göra en dylik framställning. Den var naturligtvis endast menad som en utmaning, vilken skulle framkalla en katastrof, ett definitivt avgörande av frågan om den stora österländska folkvandringens vara eller icke vara.

Hans excellens utrikesministern pekade på de stora vita fälten på kartan, däruppe i norr, Grönland, Spetsbergen o. s. v. "Vilken skada", yttrade han, "att så enorma trakter av jordklotet äro fullständigt obeboeliga. Skaparen har icke beräknat att stugan skulle bli oss för trång. Den som hade funnit ett sätt att göra isregionerna i norr och söder

tillgängliga och beboeliga, han hade också för årtusenden framåt löst den österländska folkvandringsfrågan!"

Excellensen suckade och vände sig från kartan mot sitt skrivbord, där dagens post från jordens alla länder väntade honom.

Då ringde det i den telefonapparat som stod i hörnet av rummet, och som genom en speciell underjordisk kabel stod i direkt förbindelse med ryska utrikesministeriet. Den svenska ministern for upp och ilade fram till apparaten.

"Hallå!" sade han.

"Det är hans majestät kejsarens utrikesminister, furst Ljapkin, som talar. Träffas hans excellens greve von Harmens?"

"Det är jag. God morgon, ers excellens!"

"Behagar ers excellens ge lösen!"

"Bellum æternum –"

"Contra Hostes", ifyllde furst Ljapkin.

De både ministrarna hade tagit detta försiktighetsmått att stipulera lösen, på det att ingen främmande skulle kunna begagna sig av telefonen för att bemäktiga sig någon hemlighet.

"Ers excellens", återtog furst Ljapkin, "har tvivelsutan, liksom jag själv, i dag mottagit en not från Asiens förenta stater?"

"Alldeles."

"Och vad menar ers excellens?"

"Det är oförskämt, det är i allra högsta grad oförskämt!"

"Ja, därom tyckas alla Europas makter vara ense."

"Oss ha de nu fullständigt överflyglat. Jag kan berätta ers excellens en episod, visserligen mera löjlig än något annat, men betecknande. Ett bramanskt samfund har inköpt Stora sjöfallet i Norrland – för vad? Jo, för att driva en hel rad av enorma grammofoner, som dygn ut och dygn

in ropa ut böner till gudarna att visa sin makt. Arma gudar, de måtte bli lomhörda!”

”Det är löjligt”, skrattade furst Ljapkin, ”men det är samtidigt ohyggligt.”

”När tror ers excellens att japanerna fordra svar?”

”Tre månader är vad vi behöva. De kunna icke neka oss detta uppskov. Men till dess...”

”Äro vi färdiga...”

”Att släppa Barrabas lös, ja! Hur stor armé ställer Sverige?”

”300,000 man att börja med.”

”Och Norge?”

”Vägrar att gå över sin gräns för att försvara Sverges.”

”Aha! Vad skall man göra med dessa genstörtiga herrar? Förstå de då icke att det gäller dem också, då det gäller den europeiska kulturen!”

”Man skall ingenting göra, ers excellens. Sverige skall veta att offra sig för sin och även för andras plikter, om det behövs.”

”Bravo! Men dessa orientaler komma att kväva oss med sina massor, liksom gräshopporna fylla luften.”

”Det kommer icke an på massor numera, som ers excellens vet. Det är ingenjörernas skicklighet det beror på.”

”Javisst, men när dessa miljoner och åter miljoner välta fram, män, kvinnor och barn, då skall måhända mängden förr eller senare segra. Maskinerna skola ej kunna spy kulor och bomber längre, manskapet skall tröttna att mata kanonerna, ingenjörerna att manövrera sina torpeder...”

”Ja, då ers excellens, då återstår ingenting annat än att resignera.”

”Det menar jag nu icke.”

”Är krigsskådeplatsen utsedd?”

"Den är utsedd av sig själv och kan icke bli någon annan än Ryssland, Carl den tolfte och Napoleons gamla stridsfält."

"Jag förstår."

"Norr ifrån komma era trupper och Danmarks och med hjälp av er skall ryska arméen börja driva alla orientaler undan ifrån Ryssland. Lyckas detta, falla fransmän och tyskar över dem från sidan och så klämmas de mellan buffertar och pressas tillbaka till Asien."

"Men England?"

"Leder luftflottans manövrer."

"Men..."

Här klack det till i mikrofonen och greve von Harmens ropade flera gånger: "Hallå, hallå!"

"Hallå!" svarade furst Ljapkin.

"Man avbröt oss, någon lyssnar!"

"Omöjligt, den som rör vid tråden är dödens, får 100,000 volt genom kroppen."

"Nåväl, ers excellens, jag skall ge japanska ministern de vänskapligaste försäkringar."

"Liksom även jag. Farväl, herr greve!"

"Farväl, furst Ljapkin! Bellum æternum."

"Contra hostes."

Greve von Harmens lade ned mikrofonen och gick ut ur rummet för att besöka statsministern och konferera med de båda krigsministrarna.

Den 1 maj samma år voro de europeiska ländernas kommenderande generaler samlade till hemlig överläggning i Petersburg. Runt om i hamnarna lågo krigs- och transportfartyg med eld under ångpannorna, järnvägarna höllo banorna klara för att när som helst kunna slunga militärtåg fram till Ryssland, och i hangarerna sysslade ingenjörer och piloter med luftflottans

pansaraeroplan, luftjagare och spejare, Europa var rustat och samma dag bragtes makternas avvisande svar på den not som Asiens förenta stater tre månader tidigare hade framställt.

I samma ögonblick som telegrafan spredde detta svar över jordklotet gick det en våldsamt stöt genom hela världen. Europa fasade ett ögonblick inför tanken på att man nu efter 100-årig fred stod inför ett nytt krig, och lik en annan Djengis-Khan gav japanska kejsaren Yoshihito Asiens horder tecken att vältra sig in mot Europa, förtrampande och undertryckande dess invånare, liksom den ariska rasen en gång tidigare, för många tusen år sedan, också från Asien tagit dess länder i besittning och fördrivit dess forna invånare. Och som om kriget redan vore förklarat, började Europa mobilisera. Huvudstyrkorna förlades i Moskva och Nisjni-Novgorod, i Kiev samlades ett detachement av österrikiska trupper och i Charkov lågo skandinaverna, främst den svenska arméen, som ansågs lämpligen bära mottaga första stöten. Vad som skedde i Asien, därom visste den gemensamma generalstaben i Moskva inte mycket, men det berättades att de transsibiriska järnvägarna forslade fram massor av trupper och att man mobiliserade Indiens och de ostindiska öarnas urbefolkning att på krigsfartyg närma sig krigsskådeplatsen såsom ett slags reserv.

Så börjades aktionen.

Ur alla europeiska länder utvisades alla asiater oblidkeligt. Värst var det att i Ryssland verkställa detta beslut. Men man visste råd. Kosackregementena sändes ut att ränsa de stora städerna, Odessa, Taganrog, Tiflis och mellanliggande smärre orter, och det förträffliga kavalleriet drev den stora massan invandrande asiater framför sig. Långsamt och tungt böljade människovågen tillbaka mot Asien och stockade sig nära nog mellan Kaspiska och

Svarta havet. Vid gränsen till Asien stannade vägen: öknar och berg spärrade vägen söder ut, men i stället pressades massorna mot väster ut på Mindre Asiens halvö.

Kosackerna lades i kvarter i Tiflis. Men nu kom till generalstaben telegram från Jekaterinburg, icke långt från Rysslands östra gräns, att fienden närmade sig från det hållet. Så sändes skandinaverna och tyskarna att fatta posto ej långt från Vjatkas inlopp i Kama.

I en skogsglänta mellan susande granar och knappt lövade björkar på sidan om landsvägen låg det tionde ingenjörregementet av svenska arméen och vilade sig sedan några dagar i avvaktan på att något skulle hända. Strax invid landsvägen stodo under jättelika presenningar automobilerna, de lätta snabbgående vagnarna som befordrade manskap och officerare, och de stora lastautomobilerna som fortskaffade förstörelseredskapen. Numera, sedan infanteriet förlorat den stora betydelse som det förut hade, deltog ingenjörtrupperna aktivt i striden och voro ej inskränkta till bro- och telefonanläggningar och dylikt.

Det var en skimrande vårafton med avtonande dagar på den ljusa himmelen. I trädtopparna konserterade mygg och andra insekter och med deras monotona surr blandade sig tonerna av ett dragspel och en soldatvisas klang. Löjtnanten vid ingenjörkompaniet, Teodor Ulff, låg vid officerstältet rökande en lätt cigarrett och lät röken i en smal ormande slinga stiga uppåt, förtunnas och försvinna som en symbol av de mänskliga förhoppningarna, under det att han lyssnade till de avlägsna tonerna från soldatvisan. Så här på avstånd klingade den vemodigt och med något av folkmelodiernas halvt rörande, halvt komiska poesi över sig, men löjtnanten visste att orden voro mycket svinaktiga, ty han hade hört dem vid en marsch häromdagen. Det var